

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

L G D

JULEN **1964**

Så står vi atter foran årets største glædesfest, julen, den højtid, der vist for os allesammen rummer nogle af vore skønneste og mest dyrebare minder. Men for alle os, der i kortere eller længere tid boede under samme tag på Landerupgaard, kommer der allerede før jul en dato, der er noget helt for sig selv, den 1'december. Da sad vi om aftenen sammen på den store dagligstue, hvor der var fuldstændig mørkt, indtil den sidst ankomne dreng fik tændt det første lys på den store julekrone. Så sang vi vore dejlige adventssange, og det gjorde ikke noget, at der endnu var så sparsomt lys, at vi ikke kunne læse i sangbøgerne, for vi kunne jo sangene udenad. Der blev talt om betydningen af dette lys, der var tændt, inde fra stuen ved siden af lød igen et par adventssange, men denne gang spille på horn af et par drenge fra vort orkester, så blev de mange hilsener, der var kommet til 1'december, læst op, og endelig kom de brune kager.-

Hvert år, når denne dato kommer igen, får jeg breve og telefonopringninger fra nær og fjern, og blandt de breve, som jeg modtog den 1'december i fjor, var et fra en af mine drenge, som på det tidspunkt holdt ferie nede på de kanariske øer. Han skrev bl.a.: "for 40 år siden tændte jeg lyset på julekronen den 1'december. Den oplevelse med det gode, dette lys er budbringer for, har fulgt mig således, at den 1'december hos dig står i min bedste erindring. Derfor sendes du en hilsen her fra solskinnet, varmen og det dejlige badeliv."

Og oppe fra Sverige skrev en anden af min flok, som er gift og har boet deroppe i snart 15 år: "Ja, Boje, nu er det snart atter den 1' december, og både dine og mine tanker vil gå til Landerupgaard, hvorfra vi har mange dejlige minder. Ved du for resten, at i år den 7' i denne måned var det 27 år siden, jeg så Landerupgaard for første gang? Jeg kan huske, at jeg tændte 2 lys i kronen. Der var en dreng, som kom den 11' november, han tændte det første lys, han hed for resten John, hvis du kan huske ham. Jeg undrer på, om de endnu har samme tradition på den tid med brune kager. Ja, tiden går, kl. er 1 på natten, så jeg må slutte mit lille brev med de varmeste hilsener fra os alle fire."-

Vi havde også sidste år en dejlig aften her i L.G.D. den 1'december. Foruden gode venner her fra klitten, der ville være med, når vi tændte det første lys, var her kommet enkelte gamle drenge, og særlig glæde vakte det, at en af dem havde både sin kone og deres fire søde piger med, men de måtte desværre af sted igen tidlig på

aftenen, da de skulle helt til Nordborg.

Dagen igennem var her kommet adskillige hilsener både med posten og pr. telefon, og så sent som kl. 2}, 30 ringede telefonen endnu en gang, og det viste sig at være en af de gutter, der farer til søs på et af Ø.K.s skibe som hovmester, der ringede helt oppe fra Kotka på grænsen mellem Finland og Rusland. Det havde knebet for ham at få telefonforbindelsen igennem, men han ville nu have, at vi skulle vide, at han, som han plejer hvert år, tænkte på os den 1' december, og for os var det en dejlig slutning på dagen at få denne hilsen fra ham.

Vinteren begyndte tidlig i fjor, og allerede fra midten af december var Ringkøbing fjord lagt til med is så langt ud, som man kunne se, og juleaftensdag frøs det 11 grader om morgenen, men om aftenen slog det om og blev let tørt. Vi havde som sædvanlig så mange julegæster, som vort lille hjem kunne huse, og sammen fejrede vi en dejlig juleaften efter de gamle traditioner, som vi har kær. Julemorgen kørte vi til Haurvig kirke i let frostvejr, og vi var glade for at være med til julegudstjenesten i den smukt pyntede kirke. Resten af dagen brugte børnene til at prøve de fine skøjter, som deres forældre havde givet dem i julegave.

En af juledagene havde vi de fleste af Marias familie heroppe til en lille julefest, hvor vi glædede os sammen ved juletræet, sang vore julesalmer, og endelig til sidste spillede vi om gevinster, ligesom vi plejede at gøre det på Landerupgaard i julen, dette sidste kan i hvert fald børnene ikke tænke sig at undvære. - .-

Når du modtager dette lille hefte, står julen lige for døren, og jeg kommer da til at tænke på, at da jeg som ganske ung var lærer hos forstander Ludvig Beck ovre på Ourø optagelsehjem, sendte vi derfra en lille julehilsen ud til hver enkelt af de mange drenge, der var rejst ud fra hjemmet og, som nu var spredt over det hele land, en hilsen, der lød således:

"Nu ringer de juleklokker
med bud til hver eneste fjern og nær,
også til dig, du, som fra vort hjem
søgte videre frem
med venskab og minder i eje!
Fra Ourø sendes dig julebud:
Hvor du end færdes, signe dig Gud!

Det, som jeg således var med til at ønske vor vore Ourødrenge, for snart 60 år siden, er det samme, som jeg nu så mange år efter ønsker for dig og dine:

Gud give jer en velsignet og glædelig julefest!

Lidt om årets begivenheder herude.

I mit lille julehefte for 1963 fortalte jeg lidt om kanonen, som i de mange år har stået ved indkørselen til vor sommerlejr "Bjærgborg", og om, hvad der senere er sket med den, fortæller et af de stedlige blade under overskriften:

Gammel kanon på 900 pund fejret i Nymindegablejren.

"Alle ved, at artillerister ikke kan tåle at se rustisær ikke på kanoner-, så det kan ikke undre, at det skar et par af mandskabet fra 9'artilleriafdelings 1'batteri i hjertet, da de opdagede en gammel kanon, som var dækket helt med rust, på en faldefærdig lavet ved indkørselen til sommerlejren "Bjærgborg" ved Hvide Sande. En rusten kanon i et område med så mange artillerister er selvfølgelig ganske uheldigt, så man skyndte sig at rette henvendelse fra 1'batteri til forstander Boje Rasmussen, der bor ved sommerlejren, for at opnå tilladelse til at gøre kanonen i stand og føre den tilbage til dens oprindelige skikkelse.

Boje Rasmussen tog med glæde imod tilbudet, og kanonen blev flyttet til Nymindegablejren, hvor mandskabet fra batteriet gik i gang med det store stykke arbejde det var at gøre den gamle piece i stand.

Kanonen er en 4 punds, 9 centers riflet forladekanon, fabrikeret i 1869. Kanonen er mærket "Finspong", en berømt norsk kanonfabrik, og den er af den type, som benyttes af den danske flåde fra omkring 1864. Det var også tydeligt, at resterne af den gamle lavet, som kanonen blev fundet på, stammede fra en skibslavet. Kanonen er af hærens første riflede skytssystem, som blev indført 1862. Det var altså kanoner så nogenlunde af denne type, der var opstillet på Dannevirke under krigen i 1864. Kanonens kaliber er 8,5 centimeter-9 i bunden af rifelgangene-, og kuglerne til denne kanon vejede 4 pund. Den selv vejede 900 pund.

I lang tid har kanonen været benyttet til varslingskanon. Den har været et led i den kæde af kanoner, som var anbragt i klitterne-ikke for at beskytte os mod overfald fra søsiden, men for at fortælle fiskerne vejen til land under tåge.

Forstander Boje Rasmussen fik kanonen af fyr-og vager væsenet i 1918 på den betingelse, at han selv hentede den hjem. Det lykkedes at få kanonen slæbt ned til sommerlejrens indkørsel, men det kostede forstanderen, lærerne og drengene fra skolehjemmet et bravt stykke arbejde.

Artilleristerne fra 1'batteri har ofret det meste af deres fritid i en måned på at gøre det gamle stykke

fint igen, men det er så også lykkedes over al forventning, og i går blev den præsenteret i sin nyskabte fulde pragt ved en parade i batteriet. Det har kostet batteriet ca. 300 kr. at gøre kanonen i stand, men at det er blevet så billigt skyldes udelukkende, at man har kunnet gøre de forskellige værksteder i Nymindegablejren interesseret i den usædvanlige opgave, og at man har fået det svære egetræ til lavetten til den pris, man betaler for fyrretræ, hos en af egnens tømrere. Kanonen står nu i den skikkelse, den havde, da den tilhørte den danske flåde. Man har fået støtte i form af tegninger og beskrivelser fra Tøjhusmuseet i København, så kanonen er nu i alle detaljer "ægte". Kanonen skal igen opstilles ved indkørselen til sommerlejren, men ikke med det samme, den får lov til at stå på 1' batteris område i Nymindegablejren, til batteriet skal hjemsendes sidst i juni 1964". - - -

Den ovenfor omtalte parade blev afholdt den 27. februar, den var meget festlig, og jeg havde den glæde at overvære den. Den sluttede med en fin middag for hele batteriet, hvorefter mandskabet havde fri resten af dagen.

Og efter aftale blev kanonen så leveret tilbage til sommerlejren 25' juni 1964, få timer efter at drengene fra Landerupgaard var kommet til lejren, og ved denne lejlighed var pressen der igen med et referat af begivenheden, hvoraf den sidste del her gengives:

Artillerister kan ikke lide rustne kanoner!

"Derfor var det en flot restaureret, omtrent 100 år gammel kanon, en deling soldater afleverede til ferielejren i Bjerregaard.

I morgen hjemsendes batteriet Blach, og derfor blev kanonen tilbageleveret i går eftermiddags under festlige former. Major Jørgen Blach fortalte drengene kanonens historie og takkede for, at man havde måttet låne den. -

"Gennem mange år har kanonen gjort sin pligt. Lad den nu stå her, pas på den, drenge, og lad den minde jer om de pligter, også I har."

Mens en æresdeling fra Nymindegablejren præsenterede gevær, tilbagegav majoren kanonen til forstander Boje Rasmussen. Denne takkede soldaterne for deres indsats og fortalte, hvordan denne indsats havde inspireret ledelsen af sommerlejren til at lade det gamle skibsanker, der er lejrens andet vartegn, sætte i stand.

Og så råbte drengene et rigtigt "Landerupgaards glade drenge" hurra for 9' artilleriafdelings 1' batteri, og

flere gamle Landerupgaard drenge, som var på besøg, råbte med."

Men hvordan fik vi så det gamle skibsanker sat i stand, der svarede til kanonens, efter at den var blevet restaureret? Jo, det var selvfølgelig forstander Nielsen, Faarupgaard, der som så ofte før gik i aktion med sine drenge. Medens kanonen var fjernet herfra, hentede han ankeret og kørte det til Faarupgaard, hvor han sørgede for, at det blev rensat, forsynet med en ny tværbjælke og derefter malet, og inden kanonen var kommet tilbage, stod det igen på sin gamle plads.

-----Vedrørende Hundredemandsföreningen for sommerlejren "Bjergeborg" kan jeg fortælle, hvad mange af jer allerede har fået at vide, at föreningen i tiden fra 1' april 1963 til 31' marts 1964 havde en indtægt på .

2121,00 kr. og der har været nok at bruge pengene til. Således var sommerlejrens komfur f.eks. efterhånden så medtaget, at de damer, som skulle lave maden til de forskellige hold i lejren, ikke kunne være tjent med at skulle benytte det længere, men så kom en af vore gamle drenge, som er autoriseret installatør, og tilbød at installere elektricitet i "Bjergehuset" (i køkken, spise-stue og tanteværelse). Han ville udføre arbejdet gratis og levere alt det materiale, som skulle bruges, til sin indkøbspris.

Der skulle nedlægges et kabel fra den elektriske ledning, der går op til mit hus, og over til "Bjergehuset", en strækning på 170 m, og her kom så forstander Nielsen til hjælp med en flok af sine raske drenge, hvorefter dette store arbejde var klaret i løbet af nogle få timer, selv om regnen styrtede ned det meste af tiden, og det elektriske køkken stod så klart til brug, da drengene fra Landerupgaard nogle få dage senere rykkede ind i lejren...

Hele installationen samt den nødvendige fornyelse af gryder, kedler, pander o.s.v. kom til at koste ca. 2700,00 kr., et beløb, hvoraf altså langt den største del kunne dækkes af indtægten fra Hundredemandsforeningen.

At vi er meget taknemmelige for, at vi fik denne modernisering af køkkenet m.v. udført så billigt, siger sig selv, og for de damer, der i sommer har haft deres gerning i lejrens køkken, har det betydet en stor lettelse..-

Lejren har i år i sommerferien været i brug først af drengene fra Landerupgaard og derefter af børnene fra børnehjemmet i Bredballe, og i efterårsferien har frk. Bülow været her med en flok af sine største børn fra børnehjemmet "Maren Minors Minde" i Marstal. Børnenes ophold er forløbet godt, uden uheld af nogen art, og særlig Marstalbørnene var flinke til at finde rav ved Vesterhavet...-

Så har jeg også den glæde at kunne meddele, at sommerlejren har modtaget et nyt norsk flag som gave fra den norske ambassade i København. Nu er så alle de nordiske landes flag i lejren fornyet, takket være stud.jur. Torben Søndbergs store arbejde derfor, men der er et andet flag derovre, der er meget medtaget og trænger stærkt til fornyelse, nemlig det engelske, men en skønne dag kommer det nok også.

I løbet af året har vi som sædvanlig haft mange gæster i LGD ! Af de ca. 80 gamle drenge, der aflagde besøg, havde over 50 deres kone med, og af "børnebørn" var her også over et halvt hundrede. Og så var der jo mange gæster, f. eks. ca. 25 tidligere medarbejdere på Landerupgaard, der iblandt et par stykker fra Schweiz.

Større besøg har her også været, f. eks. Statens sømandsskole fra Esbjerg, 40 børn og lærere fra to skoler i Sydslesvig samt 15 væbnere fra Gladsaxe FDF.

1864 - - - - - 1914 - - - - - 1964

Det år, som nu er ved at være til ende, har for os danske været et mindeår for det, der skete for loo år siden, da vor lille hær måtte kæmpe imod en stor overmagt.

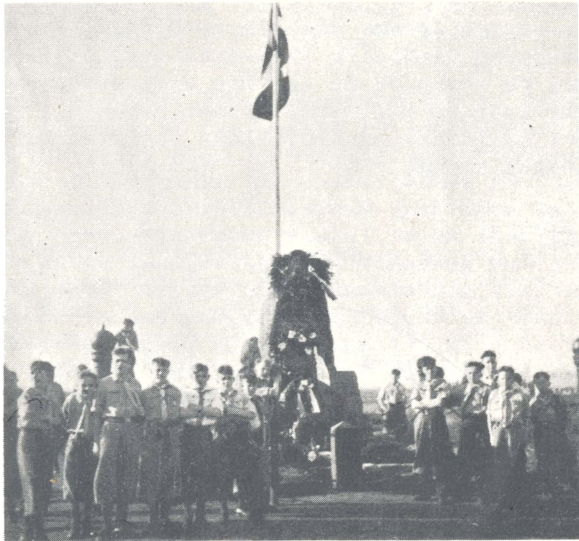
Navne som Dannevirke, Mysunde, Sankelmark og først og fremmest Dybbøl er brændt ind i danske hjerter og sind, men også i 1914, halvtredsåret efter krigen, mindedes vi i Danmark vore gamle soldater, der havde kæmpet for vort land, og det var ikke alene dem, der havde ofret livet, de faldne, vi tænkte på, men også de mange, som endnu var i live. Der blev bl. a. i København holdt et stort stævne, hvor adskillige tusinde veteraner fra 1864 samledes og, hvor de modtog folkets tak, som de i nogen måde havde savnet, da de vendte hjem fra krigen.

Også på Landerupgaard mindedes vi, hvad der var sket i 1864. Den 28. februar marcherede et par af mine lærere og jeg med så godt som alle vore drenge og med vor fane og vort orkester i spidsen ud til det sted ved Blåkærskov, på landevejen imellem Kolding og Vejle, hvor

dragonen Niels Kjeldsen den 28' februar 1864 havde fundet døden i "heltemodig enekamp mod preussiske husarer". Det sneede stærkt på vor tur derud, men trods det var der samlet en hel del mennesker derude, da vi ankom, og iblandt disse nogle af Niels Kjeldsens slægtninge. Den smukke mindesten, som er rejst for ham, var smykket med blomster og flag, og vi lagde naturligvis også en stor og smuk krans ved stenen. Jeg talte den dag med en gammel mand, der boede i et hus lige ved landevejen, og han fortalte, at han som dreng havde set kampen. . . . Men nu springer jeg lige 25 år frem i tiden for at fortælle, at den 28' februar 1939, på 75 års dagen, var jeg derude igen med en flok af de største drenge, men denne gang var de fleste af dem på cykler og resten med mig i min bil, og vi havde atter en stor og smuk krans med. Naturligvis måtte jeg derud igen i år på 100 års dagen, men nu havde jeg desværre ingen drenge at tage med, men så var jeg glad ved, at jeg kunne følges med forstander Nielsen, Faarupgaard. Vi overværede en meget smuk mindehøjtidelighed derude, hvor flere hundrede mennesker var til stede, hvor flere militærafdelinger paraderede, hvor et militærorkester spillede og, hvor chefen for Jydske Dragonregiment m. fl. holdt smukke taler og mindedes Niels Kjeldsens død.

Den smukke Krans til Dragon Niels Kjeldsens Mindesten. 1939.

Ved Dragon Niels Kjeldsens Mindesten. 28. Februar 1939.

Men tilbage til 1914! Det var dette år, den store flagstang blev rejst, og flaget vajede der første gang den 18' april 1914 på 50 års dagen for kampen på Dybbøl. Og den 30' april vajede det store flag igen og desuden, som en avis skrev dagen efter, "vajede Dannebrog fra gårde og huse i en vid omkreds.", og grunden hertil var, at vi på Landerupgaard holdt Veteranfest, hvortil som æresgæster var indbudt alle de gamle veteraner, som endnu levede i omegnen. Der var mødt over 20, deraf 3 fra Sdr. Vilstrup, Jens Madsen, Lars Rasmussen og Niels Skov, men den fjerde veteran fra sognet, Søren Peter Fester, var ikke så rask, at han kunne give møde og fejre festen med de andre. Fra Kolding var der også kommet en del med formanden for Våbenbrødrene, hospitalsforstander Jens Jensen og sadelmager Hansen i spidsen (den sidstnævnte var veteran fra treårskrigen).

"Kolding Folkeblad" skrev den følgende dag under overskriften Veteranfesten på Landerupgaard et større stykke, hvoraf en mindre del her gengives:

"Ved 3 tiden samledes folk udenfor Vilstrups smukke nykalkede kirke, hvor Veteranfesten skulle begynde. Vejret var så prægtigt, som man kunne ønske til sådan en fest: høj, klar himmel med strålende sol over de støvede veje. Men der blæste en skarp nordvind, og folk beholdt overtøjet på, endnu er det ikke sommer.—

Så hører man en tromme ude fra nord, først fjernt, siden nærmere, og pludselig falder et mægtigt hornorkester i med en march. Og nu ser man en støvsky, et vajende Dannebrog over en lille hvidbluset arme', der rykker frem.—Det er Landerupgaardfolkene, der stævner til den lille smukke kirke.

En skov af unge bøge dækker Vilstrupskirkes indre. Det ser pragtfuldt ud, de lyse, nyudsprungne bøge mod den hvide væg. Ind gennem vinduerne skinner solen som for at løfte folk til stemning. Man synger "Mægtigste Kriste, Menighedens Herre" og "Vor Gud han er så fast en Borg", og så bestiger pastor Lind prædikestolen, der er dækket af et mægtigt Dannebrog. Efter prædiken der sluttede således: "Det var en ydmygelsens tid i 1864, men det danske folk blev ikke brudt ved det, der skete. Den, der ydmyger sig, har oprejsningsmuligheder i sig, og de forløbne 50 år er en tid, hvor det åndelige liv er brudt frem med en kraft og varme, vi må sige Gud tak for. I dag vil vi ikke blot se tilbage, men vi vil se frem, og vor bøn samler sig i dette:

"Han, som har hjulpet hidindtil,
han hjælper nok herefter."

Efter at endnu et par salmer var sunget og, efter at præsten havde lyst velsignelsen over forsamlingen, samlede man ude ved krigergraven på kirkegården, hvor der som bekendt hviler 3 danske soldater, som faldt i 1849. Deres grav var smukt pyntet med bøgegrene og pinseliljer. Medens Landerupgaardrengenes orkester førte an, sang man "Slumrer sødt i Slesvigs jord", der tonede kønt og stemningsfuldt over den lille kirkegård.

Men nu gik turen til Landerupgaard med orkestret og fanen i spidsen. Bagefter marcherede den store skare med de gamle veteraner foran, og allerbagest fulgte vognene til de få, der havde svært ved at gå.

Fra den store trappe, der egner sig godt til talerstol, bød festens vært forstander Boje Rasmussen velkommen, særlig til veteranerne. Forstanderens ord fulgtes af hurraråb fra de mange drenge.

De gamle blev nu bænket i stuerne for at hvile lidt efter marchen, men kl. 5 kaldte klokken til gymnastikopvisning. Under lærer Clausens dygtige ledelse ydede de 22 solbrune drenge så udmærkede præstationer, at det gang på gang fremkaldte tilskuernes bifald. Musikkorpsset spillede en række kvikke numre i salen, og også det fik del i bifaldet. Man beså derefter drengenes sløjdarbejder m.m. medens de gamle veteraner og enkelte andre gæster spiste til aften, og lidt senere samlede hele den store forsamling ved kaffebordene i den store spisesal.

Her talte forstander Boje Rasmussen for de gamle veteraner, der havde vist trofasthed og udholdenhed i den hårde tid. Måtte vi unge lære disse egenskaber af jer, så vi hver på sin plads yder vort bedste. Et leve for de gamle soldater!

Man sang "Brat af slaget rammet", og straks efter rejste hospitalsforstander Jens Jensen sig og takkede på veteranernes vegne. Vi vil aldrig glemme den hyldest, vi har været genstand for, udtalte han, Vi har mærket, at det var en hjertesag. Han takkede forstanderparret, pastor Lind og ikke mindst drengene. Dagen i dag vil vi aldrig glemme!-

Senere holdt kaptajn af artilleriet S. Bang et udmærket foredrag om krigen i 64. Kaptajnen begyndte med tilbagetoget fra Dannevirke og endte med kampen på Dybbøl 18' april. Foredraget var præget af kærlighed og forståelse af såvel den sønderjyske sag som af dansk folkeligt åndsliv i det hele, og der var til foredraget

knyttet en række gode lysbilleder, som forklaredes af kaptajnen.

Efter foredraget sang fru Boje Rasmussen et par sange, hvoraf især "Påskeklokken" påhørtes under stor opmærksomhed.

Der var mindst 350 mennesker til stede. Så takkede forstanderen og pastor Lind endnu en gang, og ved lo tiden brød man op.-

Nogle få dage senere var vort orkester i Smidstrup, hvor de var indbudt til at spille ved en sammenkomst for de gamle veteraner derovre. En af de drenge, der var med i orkestret, har fortalt lidt om turen:

"Mellem kl. 4. og 5. kørte vi ud ad vejen til Smidstrup. Da vi nåede dertil, kom vi hen til en stor gård, hvor vi skulle høre om de gamle tapre soldater fra 1864. Det var

ikke i en stor fin sal, men i en lade, der var pyntet så godt, som man kunne, men der var ikke siddeplads til alle de folk, der var mødt, næsten halvdelen måtte stå op eller ligge i halmen. Vi begyndte med at synge en sang, og derefter blev der holdt foredrag. Der fortaltes om, hvor tapre de gamle soldater havde været og, hvor svært tilbagetoget fra Dannevirke havde været for dem og m. m. - Da foredraget var endt, blev der råbt et leve for de danske Jenser fra 64, som endnu var iblandt os, så spillede vi et par numre på vore horn, og derefter gik vi over til forsamlingshuset for at drikke kaffe, men på vejen derover spillede vi, og de gamle veteraner havde ikke glemt at gå i takt. Først gik musikken, så de gamle veteraner og til sidst alle andre folk. De gamle veteraner sad ved et bord for sig selv, og imedens de drak kaffe, stod vi oppe på tribunen og spillede. Der var tre hold til at drikke kaffe, vi var i det sidste, for vi skulle jo stå og spille hele tiden.

Der blev holdt mange taler, en for de gamle veteraner, en for deres hustruer og en for alle os unge og en for hele Danmark, Til sidst talte Boje Rasmussen og takkede, fordi de ville have os ud at spille for sig, og heller ikke glemte han at takke veteranerne for, hvad de havde lidt for vort og deres fædrelands skyld. Derefter sang vi nogle sange, og så skulle vi hjem. Se - sådan en tur kan man lære noget af, vi lærte, at vi ikke skulle være bange for at ofre noget for vort fædreland. Man kan ofre store gaver, men ingen så stor som sit liv." - -

Kun tre måneder efter, at vi havde holdt fester for soldaterne fra 1864, brød den første verdenskrig ud, og alle vi, der havde været soldater, blev efterhånden indkaldt til hæren og måtte trække i uniformen igen for at være på vagt for Danmark, hvis landet skulle blive angrebet syd fra ligesom i 1864.

Alene fra Landerupgaard var vi 5 eller 6, der blev indkaldt til "Sikringsstyrken", og deraf blev tre indkaldt lige med det samme, de øvrige lidt senere. Heldigvis kom Danmark ikke denne gang med i krigen, men det truede flere gange stærkt der imod, så vi måtte holde en betydelig styrke inde, lige til krigen sluttede i november 1918. Det blev dog indrettet sådan, at det ikke var de samme soldater, der hele tiden lå inde, men det skiftede imellem de forskellige årgange. Vi var dog adskillige, der blev indkaldt 5 gange, inden krigen var forbi.

Og så er dette år nu ved at slutte, men een af dets dage må jeg mindes til sidst, den 5. marts, hvor der var så uendelig mange både fra nær og fjern, der bragte mig glæde, bl. a. er vimpelen på heftets forside en fødselsdagsgave fra beboere i Bjerregaard, en dejlig gave!

Jeg havde jo i juleheftet i fjor meddelt, at jeg ikke var hjemme på selve dagen, hvad der var nogle, der var skuffede over. Jeg havde såmænd også hellere end gerne modtaget jer allesammen herude, hvis det havde været muligt at huse jer, men det var det ikke, særlig da ikke på den tid af året. Der var nogle, der troede, at jeg var rejst til Ægypten, Grækenland eller Rom, men alle gættede forkert, for jeg var nemlig taget til .....
..... Varde, og her brugte jeg hele dagen til at læse alle de mange dejlige breve og telegrammer, som jeg havde haft ind derud, og dernæst dem, Maria kom med hen ad aften. Sen på aftenen var vi hjemme igen, og så lå der en mængde dejlige gaver og ventede på mig, så jeg tvølt mig helt overvældet, og sådan føler jeg det endnu.

Da jeg i 1956 af drenge og medarbejdere fik den smukke kæde som afskedsgave, var det, at jeg understregede, hvad der står i en lille sang:

Tak at sige er ingen sag

tak skal leves fra dag til dag!

Jeg vil understrege det samme nu overfor alle jer, der glædede mig på min 80 års fødselsdag, og jeg ønsker inderlig, at jeg stadig både overfor Gud og overfor mennesker må kunne leve op til det, som er udtrykt i disse to korte linier.-

Og så vil jeg til slut ønske dig og alle dine, at 1965 må blive et godt og velsignet år for jer.

Jeres ven

Bojl

